

Halásznének

Alattunk mindig kék a víz,
fölöttünk mindig kék az ég.
Kezünkben tartott lámpánk fénye,
vidám és bátor lánggal ég.

Néha szerencse, néha bal,
van teli háló és semmi hal.
S reggelre kelve,
lehajtjuk csendbe
elfáradt, vidám halászfajunk.

A halásznak háló a párja,
s az ócska bárka visszavárja.
Vitorlánk rongy,
szemérményi gond
sincs a szívünk fenekén.

Mert tegnap is így és máma is így,
de holnap már újat hoz a víz.
Dagad a dal,
s az diadal,
ahogy visszatérünk a vizről.

Most húzzad, csak húzzad és vond,
a bárkát, a hálót, a szigonyt.
Ameddig ér.
Holnap a bér,
csengőbb lesz és nagyobb marék.

Alattunk mindig kék a víz,
s az égen kék a felhő-lék.
Lámpák fénye kéket világít,
s az életünk is tiszta kék.

N a g y m o s á s

Ujjaim alatt eddig,
nem sirt csak puha toll.
Most teknő mellett állok,
s a forró gőz dalol.

Szappanom finom habja,
tűnő mint ritka csók.
Kint a kötél feszül már,
foggják a kerítés karók.

Ujjam tán néhol véres,
de a ruhám fehér!
Terigetek éhes csendben,
amíg megkondul a dél.